

8 adolescents ens expliquen des de l'anonimat com se senten quan et fan bullying

[inici centrare report] Avui, coincidint amb el Dia Mundial Contra el Bullying, hem volgut publicar algunes de les experiències relacionades amb l'assetjament que ens heu enviat. #Stopbullying.

```
[playbuzz](function(d,s,id){var js,fjs=d.getElementsByTagName(s)[0];if(d.getElementById(id))return;js=d.createElement(s);js.id=id;js.src='https://experience.ex.co/sdk.js';fjs.parentNode.insertBefore(js,fjs);}(document,'script','exo-sdk'));
```

[/playbuzz]

S'est` carregant...

Versió sense playbuzz

Noia, 19 anys

Vaig patir bullying 5 anys..... Des de sisè de primària fins a quart de l'ESO. Va ser per la major xorrada del món. Em vaig discutir amb una "amiga" quan em vaig adonar que era una manipuladora. Li vaig dir la veritat i va posar tot el curs el contra meu i em van començar a fer el buit. Em vaig quedar sola, i em passava totes les tardes plorant. Els meus pares estaven molt preocupats per mi i van decidir canviar-me d'institut. De poc va servir, em vaig tancar en mi mateixa, havia creat una bombolla on no deixava entrar a ningú. Òbviament, no vaig fer amics i alguns dels meus companys (no tots) van començar a ficar-se amb mi per parlar poc i ser tan vergonyosa com era llavors. A partir de batxillerat vaig començar a canviar, i ara amb la universitat encara més. Em vaig començar a obrir, a mostrar-me com realment era. També vaig començar a anar al psicòleg per problemes d'ansietat derivada de tots els problemes que vaig viure a l'adolescència. Només vull dir que d'aquesta se'n surt, i que no dura per sempre. Probablement, ara ho veieu tot negre i us sentiu desesperançats, jo em vaig sentir així molt de temps, però poc a poc tot es soluciona. Sobretot no heu de tancar-vos en aquella bombolla com vaig fer jo, accepteu tota l'ajuda que us ofereixen, perquè si expliqueu com us sentiu estic segura que més d'un us ajudarà i us escoltarà. I recordeu, tot passa.

Noia, 15 anys

Vaig patir bullying quan anava a l'escola, em deien "marimacho" pel simple fet que m'agradava jugar a futbol, em llençaven l'esmorzar i no tenia res per menjar, quan em quedava al menjador em seien on quedava un lloc buit perquè ningú volia seure amb mi, m'insultaven, i es reien de mi perquè els meus pares estaven separats... Vaig arribar al punt de no voler anar a l'escola, de ficar la típica excusa de que et trobes malament per no anar. Quan els meus pares se'n van assabentar van anar a parlar amb l'escola moltes vegades i mai feien cas fins que van decidir canviar-me d'escola. D'aquesta situació en vaig aprendre moltes coses, unes bones i altres dolentes, però sobretot a valorar com soc, que tinc i a no deixar que ningú passi per sobre. Mai vaig saber realment el motiu pel qual me'l feien, jo volia creure que era perquè era una nena que no li faltava de res, tenia moltes joguines i els meus pares es poden permetre comprar-me tot el que jo volgués (dintre del que cap). Gràcies a aquesta experiència vaig veure que el món és molt injust i vull estudiar dret i criminologia, sempre diuen que les coses passen per alguna cosa i crec que a mi m'ha fet madurar molt aviat i molt de pressa.

Noia, 14 anys

Jo vaig al cau des dels 6 anys. Quan tenia 10 anys els meus suposats "amics" em van començar a deixar de banda, m'insultaven i em criticaven. Durant un any ho vaig aguantar i vaig decidir no deixar el cau perquè era molt important per la meua família. Però el primer dia de cau de l'any següent la cosa no havia millorat. Es van inventar un joc que literalment consistia en perseguir-me i donar-me una hòstia. Jo no em vaig saber defensar i per sort aquell dia estàvem tots els nens de diferents edats junts i el meu germà ho va veure i em va treure d'aquella situació. Amb el temps les coses en van anar calmant, però encara avui hi ha dies que no sé que hi faig allà.

Noi, 13 anys

Per a mi va ser de les pitjors coses que m'han passat mai. Vaig patir bullying des dels 3 anys fins als 6, a primer de primària. Tots els companys em marginaven, m'aïllaven, em deien "apestoso" encara que em dutxava, però per sort tenia un amic que estava amb mi. El problema és que hi havia un que em feia bullying que no em deixava estar amb ell, i quasi sempre acaba quedant-me sol. Va ser molt trist fins que els hi vaig explicar als meus pares i els van castigar. Però no s'acaba aquí. Cap a finals de segon, que encara estava sol, però començava a tenir més amics, va venir una noia i em clavava llapis al braç. De fet, em va deixar marca i tot. En total me'n va clavar 3. Cap a finals de la primària, jugant al "pilla-pilla", tres companys em van intentar baixar els pantalons davant de tota l'escola, em vaig picar i els hi vaig cantar les quaranta. Els van castigar i tot, però... Per sort, vaig acabar la primària sent amic de tots. Un final feliç per a una història trista. Que et facin bullying és una cosa que et deixa marcat per tota la vida, i espero que pari.

Noi, 15 anys

Jo era un nen "popular" entre la gent fins que vaig sortir de l'armari... Em vaig declarar al meu crush i ell m'havia promès que no ho diria a ningú, però no va ser així. Al dia següent ho sabia tothom. Hi havia gent que em recolzava i altres que no. Però hi va haver una època que no parava de rebre missatges de gent, insultant-me, dient-me de tot... Ho vaig passar molt malament i em sentia sol... Ara mateix està superat, ho vaig comentar a la meua mare i va parlar amb el director de l'institut i des d'aquell dia varen parar.

Noia, 15 anys

Vaig patir bullying durant els dos últims anys de primària, per part dels meus companys, però també d'alguns professors, cosa que va complicar molt més les coses. El motiu encara avui en dia no el sé, suposo que m'ho feien perquè jo era la nena que treia més bones notes de la classe i la filla de la delegada... Tot i això no hi ha justificació. Jo en cap moment vaig fer res per merèixer tot el que ells em van fer a mi. Avui en dia, després de quasi 4 anys, molts dels meus antics companys m'ho segueixen fent, però ja sé com afrontar la situació perquè m'afecti el menys possible. (Anar al psicòleg no és res dolent).

Noia, 16 anys

Anava a 2n d'ESO, el meu cos encara no estava desenvolupat com la gran majoria de noies del meu curs, per això una tia es ficava amb mi. M'enviava missatges d'amenaça de què quan sortís de casa em vindria a pegar (vaig agafar por a anar a m casa, sortir i entrar), em va intentar pegar més d'un cop al pati de l'escola, però les meves amigues la van separar, els profes no feien res, i mira que els hi vaig dir diverses vegades. Els seus insults em van fer molt de malt, em vaig voler treure la vida en diverses ocasions, però ara amb el temps m'han fet més forta. Ànims per les persones que lluiten contra aquesta batalla tan horrible, sou preciosos i precioses tal com sou, que cap persona us faci canviar.

Noia, 14 anys

Em vaig canviar d'institut a 2n de primària i en aquell moment tenia molt de greix, era molt alta i tenia les dents molt grans i cap a fora. Llavors em deien conill, girafa i frases com: "surt de l'escola que no caps pel passadís". No van fer res cap dels profes i finalment vaig acabar patint anorèxia, els meus pares van denunciar l'escola i em van canviar. Ara ja tinc pes normal i les dents perfectes i ara tots els nois d'allà volen coses amb mi.

[ficentrareport]